

VETROPLAVCI

The illustration shows a dark blue sailboat with a white sail and a black funnel. Two children, a girl with dark hair and a boy with blonde hair, are on the deck. The boat is sailing on blue waves. A seagull is flying in the sky, and several sea turtles are swimming in the water below. The title 'VETROPLAVCI' is written in large, dark blue letters at the top. A green banner with white text is on the right side. The author and illustrator names are at the bottom.

KTO ZACHRÁNI
KORYTNAČKY?

VETERNICA

NAPÍSAŁA JEN MARLIN ILLUŠTROVALA IZZY BURTON

VETROPLAVCI

An illustration of a sailboat named 'VETERNICA' sailing on a teal sea. The boat has a large white sail and two children, a girl and a boy, are on the deck. The girl is leaning over the railing, and the boy is holding onto it. The boat is moving through the water, creating white splashes. The sky is a light teal color with a few white clouds and small white birds flying in the distance.

KTO ZACHRÁNI
KORYTNAČKY?

VETERNICA

OBSAH

1. KAPITOLA: ZLODEJKA ZMRZLINY	9
2. KAPITOLA: VETERNICA	24
3. KAPITOLA: ZEM NA OBZORE!	36
4. KAPITOLA: ČERSTVO VYLIHNUTÁ KORYTNAČKA	54
5. KAPITOLA: MAJÁK	64
6. KAPITOLA: TO NEDOVOLÍM!	75
7. KAPITOLA: RÝCHLO NA PLÁŽI!	88
8. KAPITOLA: ZÁZRÁK	103
 POPIŠ PLACHETNICE VETERNICA	 110

VETRO

OPPLAVCI

The background is a vibrant teal underwater scene. Sunlight rays filter down from the top. There are various coral reefs, small white fish, and a large dark silhouette of a rabbit's ears at the bottom center. The overall style is whimsical and illustrative.

KTO ZACHRÁNI
KORYTNAČKY?

NAPÍŠALA JEN MARLIN
ILUSTROVALA IZZY BURTON

slovarť

Text Copyright © 2021 by Working Partners Limited
Illustrations Copyright © 2021 by HarperCollinsPublishers
Translation © Katarína Karovičová 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5364-8
www.slovalt.sk

*Markovi, môjmu hrdinovi, ktorý zachraňuje
morské korytnačky*

Osobitne ďakujem Erin Falligantovej

1. KAPITOLA

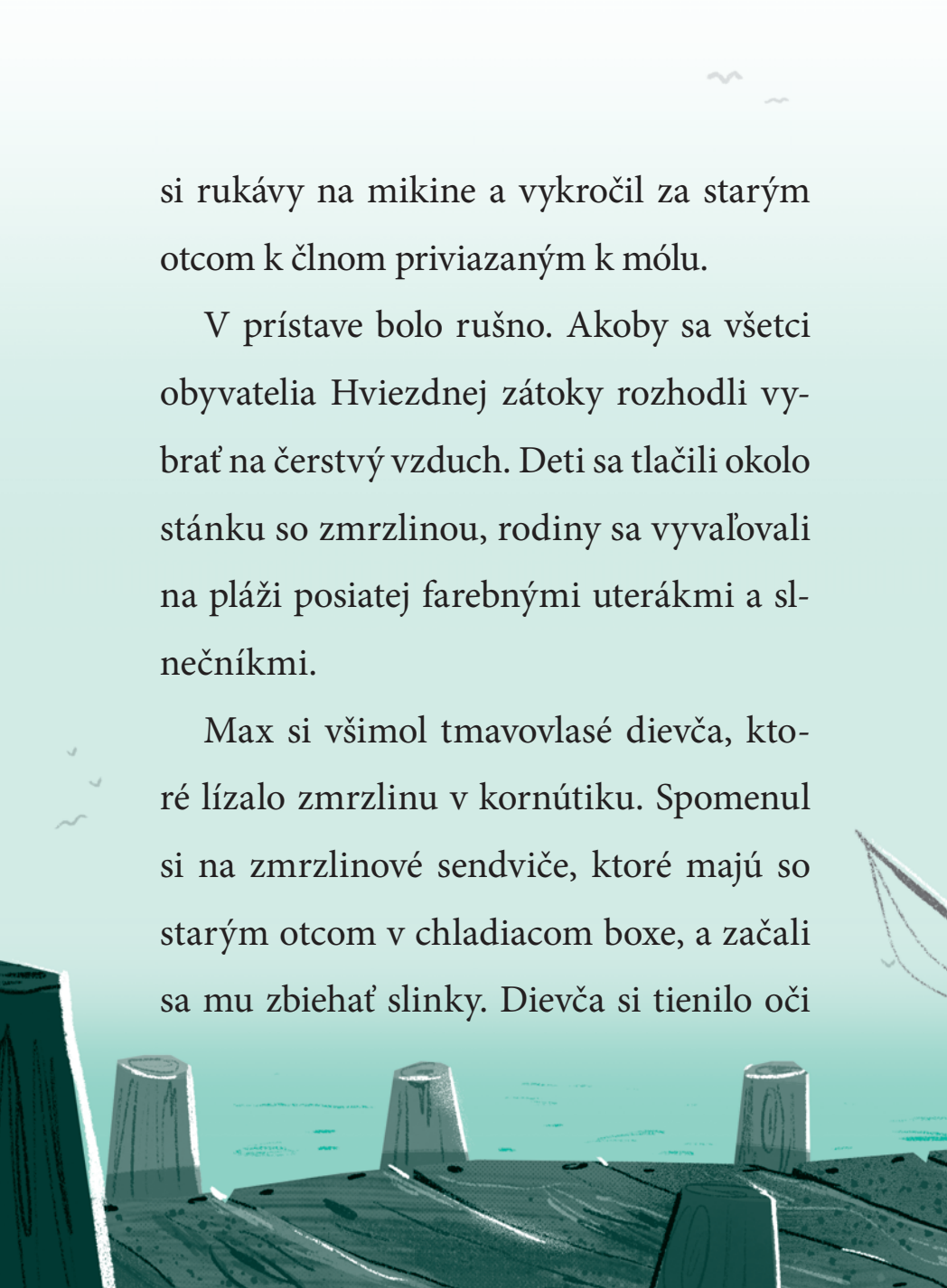
ZLODEJKA ZMRZLINY

„Pripravený?“ zvolal starý otec a zo zadnej časti nákladiaka vybral chladiaci box.

Max upieral pohľad na morské vlny, ktoré sa ligotali v popoludňajšom slnku. Od vzrušenia mu naskočili zimomriavky.

„Ja som vždy pripravený!“ zvolal, vyhrnul

si rukávy na mikine a vykročil za starým otcom k člnom priviazaným k mólu.

V prístave bolo rušno. Akoby sa všetci obyvatelia Hviezdnej zátoky rozhodli vybrať na čerstvý vzduch. Deti sa tlačili okolo stánku so zmrzlinou, rodiny sa vyvaľovali na pláži posiatej farebnými uterákmi a slnečníkmi.

Max si všimol tmavovlasé dievča, ktoré lízalo zmrzlinu v kornútku. Spomenul si na zmrzlinové sendviče, ktoré majú so starým otcom v chladiacom boxe, a začali sa mu zbiehať slinky. Dievča si tienilo oči

rukou, pozorovalo čosi vo vode. Ale čo?
Max sa zahľadil na vlny, nič však nevidel.

Keď vykročil so starým otcom na mólo,
pocítil, ako sa mu pod nohami prehýba-
jú dosky. Vôňa morskej vody mu vyčarila
úsmev na tvári.

Starý otec zamieril k rybárskemu člnu,
ktorý sa jagal v zlatej slnečnej žiare.

„Ahoj, kamarát,“ povedal. Ako bývalý rybár strávil na tomto člne väčšiu časť života než na suchu. Potľapkal ho po trupe a vyšiel na palubu.

Max sa práve chystal ísť za starým otcom, keď začul výkrik. Obaja sa otočili

a uvideli, ako dievča uhýba pred čajkou. Tá sa zniesla strmhlav nadol, vrhla sa na zmrzlinu a vyšklbla ju dievčaťu z ruky.

„Hej!“ zvolalo dievča. „To je moja zmrzlina!“

„Dotieravé čajky,“
pokrútil hlavou starý otec.

Keď dievča smutne pokrčilo
plecami, Max mrkol na chladiaci box.

„Čo keby som sa s ňou podelil o svoju?“
spýtal sa.

„Dobrý nápad,“ prižmúril starký oči.
„Aj tak musím ešte umyť čln. Ale nebuď
dlho. S prílivom...“

„Začnú brať ostrieže,“ doplnil vetu Max.
„Neboj sa, hneď sa vrátim.“

Vytiahol z chladiaceho boxu zmrzlino-
vý sendvič a rozbehol sa po môle. Dievčina

teraz sedela na uteráku a podopierala si bradu rukami. Keď pri nej Max prudko zastal a vopchal jej pod nos zmrzlinu medzi dvoma sušienkami, zdvihla hlavu a usmiala sa naňho.

„Nech ti neuchmatne aj túto,“ zažartoval Max.

Dievča sa zasmialo.

„Mám rada vtáky, ale tá čajka bola fakt bezočivá! Ani mi nepoďakovala!“

„Niektoré vtáky sú nevychované,“ súhlasil Max. Prihľadil si svetlohnedú kučeru a vystrel ruku.

„Som Max.“

Dievča sa usmialo a podalo mu svoju.

„Sofia. Som tu s rodičmi na prázdních.“ Kývla hlavou k zmrzlinárni, rodičia sediaci pri železnom stolíku jej zamávali.

Sofia si pri rozbaľovaní mrazenej pochúťky všimla, že ju Max uprene pozoruje.

„Rozdelíme sa, dobre?“ povedala a rozlomila ju na dve polovice.

„Vďaka,“ Max si vzal svoju porciu a oblizoval zmrzlinu, ktorú vytláčal spomedzi dvoch sušienok. „Ja tu žijem so starým otcom. Chystá člň na rybolov.“ Keď Max ukázal na mólo, Sofii sa rozžiarili oči.

„Videl si niekedy morské korytnačky?“ spýtala sa a zdvihla zmrzlinu do vzduchu. „Zdalo sa mi, že som jednu spozorovala vo vode, ale boli to iba riasy.“

Max pokrútil hlavou.

„Morské korytnačky to tu nemajú rady, na pláži je priveľa domov a ľudí. Patria medzi ohrozené druhy, takže ich je menej ako kedysi.“

„Viem to od mamy,“ povedala Sofia. „Je zverolekárka. Vravela, že korytnačky sa občas zapletú do rybárskych sietí a niekedy nechtiac zožerú kúsok plastu plávajúce vo vode. To je strašné! Dúfala som, že toto leto uvidím aspoň jednu.“ Prebehla pohľadom po pláži, hoci vedela, že na nej žiadnu korytnačku nenájde.

Čajok tam však bolo neúrekom.

„Hej!“ zvolala, keď zbadala jednu ob-

d'aleč. „Tamto je tá zlodejka, čo mi ukradla zmrzlinu!“

Max si všimol, že čajka, ktorá k nim skacká, má nad žltým zobákom fliáčik jahodovej zmrzliny.

„Je to ona. Má zmrzlinové fúzy!“

Sofia sa smiala, až kým si nevšimla, že čajka kríva a nakláňa sa na jednu stranu.

„Myslíš, že má poranenú nohu?“ spýtala sa ustarostene.

Keď sa Max opatrne priblížil k čajke, zistil, že za sebou ťahá akési dlhé vlákno.

„Vlasec!“ zvolal. „Má ho, chuderka, ob-

krútený okolo nohy.“ Zamračil sa. Starý otec ho naučil, že človek nikdy nemá nechávať vlasce vo vode. Škoda, že sa tým pravidlom neriadia aj ostatní.

„Musíme jej pomôcť!“ vyhlásila Sofia a vyskočila zo zeme. Lenže vždy keď sa k čajke priblížili, zatrepotala krídlami a ušla im. Dorskackala po pláži až k mangrovníkovému porastu za prístaviskom a potom sa stratila v spleti koreňov a listov.

Keď na nich ktosi z pláže zakričal, deti sa obrátili. Sofiina mama im zakývala.